

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
2.Mf.31.224/2021/8.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a dr. Kolozsvári Eszter ügyvéd (cím3.) által képviselt **Felperes1** (cím2.) felperesnek a Dr. Balogh Margit Ügyvédi Iroda (cím4., ügyintéző: dr. Balogh Margit ügyvéd) által képviselt **alperes1** (cím1.) alperes ellen jogviszony megszüntetése és sérelemdíj iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 16.M.70.142/2020/21. számú ítélete ellen az alperes által 22. és Mf./3. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét nem fellebbezett részében nem érinti, fellebbezett részében megváltoztatja és a felperesnek a felmondási időre járó juttatás összegét 42.130 (negyvenháromezer-egyszázharminc) forintra leszállítja, az alperesnek járó elsőfokú perköltség összegét 180.000 (egyszáznyolcvanezer) forint + Áfa összegre felemeli. A felperes elsőfokú illetékfizetési kötelezettségét további 45.500 (negyvenötezer-ötszáz) forinttal felemeli, míg az alperes elsőfokú illetékfizetési kötelezettségét 2.500 (kettőezer-ötszáz) forintra leszállítja.

Kötelezi a felperest, hogy az államnak külön felhívásra fizessen meg 60.700 (hatvanezerhét száz) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság ítélete és az alapjául szolgáló tényállás

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2021. június 24-én kelt 16.M.70.142/2020/21. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek felmondási időre járó juttatásként 800.478 forintot, ezt meghaladóan a keresetet elutasította és kötelezte a felperest

150.000 forint + Áfa perköltség megfizetésére az alperes javára, továbbá 232.560 forint eljárási illeték viselésére, míg az alperest 48.000 forint eljárási illeték viselésére.

[2] Az elsőfokú ítéletben rögzítettek szerint a felperes 2016. szeptember 12-től állt határozatlan idejű munkaviszonyban az alperessel, „SAP alkalmazás tanácsadó” munkakörben.

[3] Tényként állapította meg, hogy az alperes postai úton felmondást kézbesített a felperesnek, melyet a felperes 2019. június 29-én vett kézhez. Ehhez a munkáltató csatolta azt a levelet, amely szerint a munkáltatói felmondás annak ellenére hatályosul a közlés napján, hogy nem személyesen adták át és így a munkaviszony a felmondásban foglaltak szerint fog megszűnni. A levéllel egyidejűleg kézbesítésre került egy megállapodás tervezet is, amely a munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetéséről szólt. A tájékoztató levél arra is kitért, hogy a felperes a közös megegyezésre vonatkozó tervezetet fontolja meg, amennyiben a válasza pozitív, azt jelezze a munkáltató felé 2019. június 10-ig.

[4] A felmondás 2019. május 29-én kelt és azt tartalmazta, hogy a felperes jogosult 30 nap felmondási időre a jogviszonyban töltött idő alapján, azonban végkielégítésre nem. Az indokolás szerint a felmondásra elsősorban a felperes magatartásával, részben pedig a képességeivel összefüggő indok miatt került sor, az előbbi már hosszú ideje problémát jelentett a közös munkában. Utalás történt a felperes szóbeli és írásbeli, indokolatlan esetekben is konfrontatív, bántó, goromba, esetenként arrogáns és kioktató stílusára, arra, hogy probléma esetén azonnal támadólag lépett fel. Munkavégzésében ugyanezen habitusbeli problémák miatt nem volt konstruktív és csapatjátékos, számos területen megghiúsította ezáltal a foglalkoztatását. Így az FI területen az csapat 1-nél, majd a alkalmazás 1 alkalmazás támogatása során, ahol azonban vezetője egy idő után nem kívánta foglalkoztatni a csoportban, a GSU területen a felperes nem vállalta az elhelyezést a kiutazások miatt. A számos felajánlott lehetőséggel szintén nem élt a felperes, így néhány hónappal ezelőtt a vezetője az otthonról történő dolgozást engedélyezte. A felmondás konkrét oka az, hogy 2019. május hónapban egymás után több alkalommal eredménytelenül kereste vezetője a céges e-mailen amiatt, hogy megbeszélésre hívja az irodába. Az e-mailekre nem válaszolt, ezek után céges telefonon sem volt elérhető és visszahívást sem eszközölt. Az otthoni munkavégzés alatt munkaidőben semmilyen módon nem volt elérhető, az előzményekre tekintettel a többszöri igazolatlan elérhetetlenség okán a munkáltató nem kívánta a továbbiakban fenntartani a munkaviszonyt.

[5] Az elsőfokú bíróság a felperes többszörösen módosított kereseti kérelmével kapcsolatosan elsődlegesen abban a kérdésben foglalt állást, hogy a keresetlevél határidőben érkezettnek tekintendő-e. Döntését ebben a körben a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 24. § (1)-(4) bekezdésére alapította és rögzítette, hogy a felmondás közlésének időpontjára nézve a felek eltérő tényállítást tettek. A felperes állítása szerint a felmondást 2019. június 29-én postai kézbesítés útján vette kézhez. Az alperes azt állította, hogy a felmondást, a közös megegyezésre vonatkozó megállapodás tervezetét és ehhez kapcsolódóan a munkáltató levelét 2019. május 29-én adta postára, amely „nem

kereste” érkezett vissza a felperes lakcíméről, így a kézbesítés – pontosított nyilatkozata szerint – június 5-én megtörtént.

[6] Arra nézve, hogy pontosan milyen irat és milyen módon történő kézbesítésére került sor a felmondással összefüggésben, a felek nyilatkozatainak beszerzését követően bizonyítási eljárást folytatott le. Ebben a körben tanúként hallgatta meg tanú HR generalistát és ez alapján megállapította, hogy a munkáltató 2019. május 29-én adta postára egy borítékban a felmondást, a közös megegyezésre vonatkozó megállapodás tervezetét és a munkáltatói levelet. Miután ezek az iratok „nem kereste” jelzéssel visszaérkeztek, a munkáltató a kézbesítést ugyan szabályszerűnek tekintette, de tanú saját hatáskörében eljárva ismételten kézbesítette ezeket az iratokat, változatlan tartalommal. Ez utóbbi során vette át a felperes a felmondást 2019. június 29-én.

[7] A HR generalista eljárását olyanként tekintette, amely a munkáltató nevében és képviselőjében történt. Osztotta azt a felperesi érvelést, hogy az alperes a második kézbesítéskor tudomással bírt arról, hogy 2019. június 5-én beállt a felmondás közlésének kézbesítési vétele, azonban a második postázás során az alperes ezt nem közölte a felperessel, így eljárása megtévesztő volt. Ugyancsak megtévesztő jellege volt annak, hogy a munkáltató ugyanazokat a dokumentumokat küldte meg a felperesnek, mint az első kézbesítéskor, azok dátumán, tartalmán nem változtatott. Ezért sem észlelhette a felperes azt, hogy korábbi kézbesítés is történt az iratokkal kapcsolatosan, ezért a 30 napos keresetindítási határidő megtartásáról sem rendelkezhetett pontos információval. Mindezeket figyelembe véve arra az álláspontra helyezkedett, hogy a felperes keresetlevele határidőben beadottnak tekinthető.

[8] Figyelemmel arra, hogy az alperes 2019. július 4-ig számítottan fizette ki a felmondási időre járó juttatást, ezért a 2019. július 5-től 2019. július 29-ig terjedő időre megalapozottnak találta a felperes kereseti kérelmét az általa meghatározott 800.478 forintösszegszerűségben, amely összeget az alperes nem vitatott.

[9] Rögzítette, hogy a felperes többszörösen módosította a kereseti kérelmét és a felmondás jogellenessége körében korábban előterjesztett követelését nem tartotta fenn. Kizárólag sérelemdíj iránti igénnyel élt annak kapcsán, hogy a felmondás szövege alkalmas volt személyiségi jogainak megsértésére, arra, hogy harmadik személyben azt a téves képzetet alakítsa ki, hogy ő egy összeférhetetlen, arrogáns, megbízhatatlan személy, aki szakmailag sem ért a munkájához. Ezt a kereseti kérelmet az Mt. 9. §-a és a polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:52. § (1)-(3) bekezdése alapján megalapozotatlannak találta.

[10] E körben a felperes személyes nyilatkozatát értékelte és a szavak általános jelentését figyelembe véve értelmezte a felmondás szövegét. Megállapította, hogy a felmondás megszövegezése nem durva, nem trágár és indokolatlanul nem sértő, a „mind

szóban, mind pedig írásban indokolatlan esetekben is konfrontatív, stílusa jellemzően bántó, goromba, esetenként arrogáns és kioktató volt” megfogalmazás nem lépi át a normál ember érintkezés határát. Bár ezek a jelzők negatív tartalmúak, de alperes ezzel fejezte ki a felperessel kapcsolatos magatartási problémákat, a megfogalmazás azonban az emberi méltóság megsértését nem eredményezi. Így e körben a kereseti kérelmet elutasította.

[11] A polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 81. § (2) bekezdése alapján határozott a perköltség viseléséről, figyelembe véve a pernyertesség-pervesztesség arányát (800.478 forint, illetve 3.876.000 forint) és a túlnyomó részt pervesztes felperest kötelezte az alperes perköltségének viselésére. Ugyancsak a pernyertes-pervesztes rész arányában határozott a felek illetékfizetési kötelezettségéről.

Az alperes fellebbezése

[12] Az elsőfokú ítélet ellen az alperes élt fellebbezéssel és elsődlegesen akként kérte részben megváltoztatni, hogy mindösszesen 42.130 forint megfizetésére köteles a felperes részére a 2019. július 5. és 6. napokra felmondási időre járó juttatás jogcímén. Mindez a pernyertesség-pervesztesség arányát és az illetékfizetési kötelezettségét is érinti és e körben is kérte az elsőfokú ítélet módosítását. Amennyiben a másodfokú bíróság az ítélet megváltoztatására nem lát lehetőséget, kérte annak hatályon kívül helyezését, tekintettel arra, hogy a keresetlevelet annak elkészítése miatt el kellett volna utasítani. A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a Pp. 371. § (1) bekezdés b) pontjában jelölte meg. Érvelése szerint az ítélet fellebbezéssel támadott része az Mt. 15. § (4) bekezdésébe, 24. § (2) bekezdésébe és 287. § (1) bekezdésébe ütköző.

[13] Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság nem vitatottan megállapította, hogy a felmondást postán közölte a felperessel, miszerint 2019. május 29-én postára adta a felmondást, amely „nem kereste” jelzéssel érkezett vissza, erre figyelemmel a kézbesítés 2019. június 6-án megtörtént. Az elsőfokú bíróság azt is megállapította, hogy 2019. június 25-én újra postára adta változatlan tartalmú felmondási csomagot, amelyet a felperes 2019. június 29-én vett át, aki a keresetet 2019. július 26-án adta postára. Az sem volt vitatott, hogy a felmondás szabályszerű jogorvoslati kioktatást tartalmazott és a felperes igazolási kérelmet nem terjesztett elő. Mindezen tényekből az elsőfokú bíróság megalapozatlanul vonta le azt a következtetést, hogy a 2019. június 29-i kézbesítés a joghatályos és emiatt a keresetlevél időben benyújtottnak tekinthető. Az elsőfokú bíróság ugyanis teljesen figyelmen kívül hagyta a felmondás első kézbesítését és a hozzá kapcsolódó törvényi fikciót. Ezen jogintézmény független az érintett felek együttműködésétől és attól, hogy annak beálltát követően milyen levélváltás történik a felek között, a közlés mindenképpen bekövetkezik, e körben utalt a BH 2012.44., BH 2021.22. számú döntésekre. Hangsúlyozta, hogy a HR-es kolléganő nem jogász végzettségű, nem elvárható, hogy tisztában legyen a kézbesítési fikció szabályaival, az ismételt postázás célja kizárólag az volt, hogy a felperes mindenképpen rendelkezzen a munkaviszonyát megszüntető irattal. Továbbá arra figyelemmel, hogy a felperes 2019. májusában sem céges telefonon, sem e-mailen nem volt elérhető, így a munkáltatótól nem volt elvárható, hogy a kézbesítési fikció beálltáról külön értesítse a felperest, holott az együttműködés hiányát éppen a felperes „mutatta”.

[14] A perben megállapított tények alapján mindezek okán az elsőfokú ítélet fellebbezéssel érintett részének megváltoztatása indokolt annak megállapításával, hogy a munkaviszony utolsó napja 2019. július 6-a és csak ezen időpontig jogosult a felperes távolléti díjra. Ehhez mérten a két napra járó távolléti díj összege (a felmondási idő lejártáig) 42.130 forintot tesz ki, a felperes 969.000 forint havi távolléti díjának összegéből számítva (2019. júniusában 19 munkanap, júliusban 23 munkanap figyelembevételével).

A felperes fellebbezési ellenkérelme

[15] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségben való marasztalását kérte. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy az alperes 2019. június 29. napján közölte a felmondást, nem vitatva, hogy 2019. május 29-én az alperes kipostázta a felmondást és a közös megegyezés tervezetét, amely „nem kereste” postai jelzéssel érkezett vissza. tanúl HR Generalista azonban újból kiküldte ezeket az iratokat, amit 2019. június 29-én vett át és nem értette, hogy miért kap visszadátumozott iratokat. Emiatt e-mailen írt a felettesének és a HR generalistának is és ekkor sem kapott tájékoztatást arról, hogy korábban beállt a kézbesítési vélelem, terhére pedig az nem eshet, hogy a HR-es nem jogász végzettségű.

[16] Hangsúlyozta, hogy amennyiben a kézbesítési vélelem szerint a felmondás közlése megtörtént, akkor újabb közlésre nincs szükség, ellenben a második kézbesítéssel az alperes megtévesztette. Azt a látszatot keltette, hogy 2019. június 29-én közölte a felmondást, holott a munkáltatót együttműködési kötelezettség terhelte volna. Az Mt. 15. § (4) bekezdése alapján az újabb közlés nem volt indokolt, kizárólag a kilépő papírokra volt szüksége, amelyet szintén a második postázással küldött meg az alperes. Mindezek okán az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy az Mt. 287. § (1) bekezdése alapján a keresetindítási határidőt – 2019. június 29-től számítottan – megtartotta.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[17] A fellebbezés alapos.

[18] A másodfokú bíróság a Pp. 370. § (1) bekezdése és 371. §-a alapján a fellebbezés korlátai között, kizárólag a felmondási időre járó távolléti díj körében vizsgálta felül az elsőfokú ítéletet, a fellebbezéssel nem támadott rendelkezéseit nem érintette. Az elsőfokú bíróság által helyesen feltárt tényekből a bizonyítékok eltérő értékelésével az alperesi marasztalás kapcsán eltérő jogi következtetésekre jutott.

[19] A felek a bizonyítási eljárás alapján tett megállapításokat nem vitatták. Ennek értelmében az alperes 2019. május 29-én postára adta a felmondást, a közös megegyezés tervezetét és a megküldött iratokkal kapcsolatos tájékoztatást. Az sem volt vitatott, hogy a felperes ezeket az iratokat nem vette át, így „nem kereste” jelzéssel küldte vissza a posta az alperes részére és ezáltal a kézbesítési fikció 2019. június 6-án beállt az eredménytelen kézbesítési kísérletre figyelemmel az Mt. 24. § (2) bekezdése alapján.

[20] A perbeli esetben a felperes nem a kézbesítési fikció megdöntése iránti kérelmet terjesztett elő, hanem azt állította, hogy az alperes megtévesztő eljárása miatt csak a második kézbesítés megtörténtét követően indult meg a keresetindítási határidő. E körben azonban azt emeli ki a másodfokú bíróság, hogy a felperes többszörösen módosított kereseti kérelmében a munkaviszony jogellenes megszüntetéséhez kapcsolódó igényt nem érvényesített, hanem a felmondási idő helytelen számításából fakadó távolléti díj különbözet és a felmondás megszövegezése miatti személyiségi jogsértés okán sérelemdíj megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Az igényérvényesítésre az Mt. 286. §-a főszabályként 3 éves elévülési időt rögzít, a 287. § (1) bekezdése írja elő az ott felsorolt esetekre a rövidebb, 30 napos keresetindítási határidőt, a felperes alperessel szemben fennálló igényei nem tartoznak ebbe a körbe. Így a 30 napos keresetindítási határidő megtartottságának nem volt relevanciája, a felperes a sérelemdíj, illetve a felmondási időre járó távolléti díj iránti igényét az elévülési időn belül érvényesíthette. Mindezekon túl megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a keresetindítási határidő méltányosságból egyébként sem módosítható.

[21] Ugyanakkor a munkaviszony megszüntetésére vonatkozó jognyilatkozat közlésének időpontját azért kellett tisztázni, mert a felmondási idő helyes kiszámításához kapcsolódott a távolléti díj megfizetésére vonatkozó - és a fellebbezéssel érintett - marasztalási kereset. A felperes nem azt állította, hogy a postai szolgáltatások nyújtásának és a hivatalos iratokkal kapcsolatos postai szolgáltatás részletes szabályairól, valamint a postai szolgáltatók általános szerződési feltételeiről és a postai szolgáltatásból kizárt vagy feltételeken szállítható küldeményekről szóló 335/2012. (XII. 4.) Korm. rendeletbe ütközően történt a 2019. május 29-én postára adott iratok, így a felmondás kézbesítése, kifejezetten úgy nyilatkozott, hogy a postával e körben nem kíván pereskedni. A postai úton kézbesített jognyilatkozatot az Mt. 24. § (2) bekezdés b) pontja értelmében az eredménytelen kézbesítési kísérletet követően az ott rögzített számítások alapján a kézbesítettnek kell tekinteni, ez a törvényben rögzített kézbesítési fikció (vélelem).

[22] A felperes nem a közlés megtörténtét vitatta és nem a jognyilatkozat közlésének szabályszerű megtörténtét kifogásolta, hanem azt állította, hogy az alperes az együttműködési kötelezettségét megsértve megtévesztően járt el a felmondás újbóli kézbesítése során, azt a látszatot keltve, hogy jognyilatkozatot először közli. Az Mt. 6. § (4) bekezdése alapján – ahogy erre az elsőfokú bíróság is hivatkozott – a feleket a munkaviszony fennállta alatt valóban mindvégig együttműködési kötelezettség terheli. Azonban a munkaviszony megszüntetésre irányuló jognyilatkozat a közléssel hatályosul, ahhoz a másik fél hozzájárulására nincs szükség, ezáltal a munkaviszonyt az abban foglalt időpontban

megszünteti, a jognyilatkozat jogszerűségétől függetlenül. Az alperes második alkalommal, 2019. június 25-én újból postára adott felmondása már joghatás kiváltására nem volt alkalmas, ugyanis a felperes munkaviszonya az alperes korábbi eljárásával már megszűnt (Mfv.II.10.341/2001., Mfv.I.10.570/2015/5.). A felmondás közlése a felek által nem vitatottan 2019. június 6-án megtörtént az Mt. 24. § (2) bekezdés b) pontjára figyelemmel és a felmondási idő az Mt. 68. § (1) bekezdése alapján a következő napon elkezdődött.

[23] A per eldöntése szempontjából az alperes által megküldött – de a munkáltatói jogkör gyakorlója által alá nem írt - közös megegyezéssel tervezethez kapcsolódó ajánlati kötöttségnek sincsen relevanciája, hiszen az alperes egyoldalú, a munkaviszony megszüntetésére vonatkozó jognyilatkozata a közléssel fentebb kifejtettek szerint hatályosult. Az alperes maga is úgy ítélte meg, hogy a felmondással kívánja megszüntetni a jogviszonyt és azt közölte, hogy a felperes fontolja meg a közös megegyezést. Értelemszerűen annak elfogadása a felek között további egyeztetést igényelt volna a felmondási idő alatt a megszüntetés jogcímének, a megszűnés időpontjának módosítása kapcsán.

[24] Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság megállapította, hogy a felmondás második kézbesítésével a munkáltató intézkedése már nem volt alkalmas joghatás kiváltására, a megszüntetett munkaviszony újbóli megszüntetésére nem kerülhetett sor, így a felmondási idő sem hosszabbodhatott meg. A perbeli jogviszony időtartamára figyelemmel az Mt. 69. § (1) bekezdése szerinti felmondási idő 30 nap volt, így 2019. július 6-án telt le, amely napon megszűnt a felperes munkaviszonya. Az alperes nem vitatottan 2019. július 4-ig megfizette a felperesnek a felmondási időre járó távolléti díjat, ezért az alperes fellebbezésében levezetett számítás megalapozott volt a két munkanapra járó távolléti díj kapcsán, amelyet egyébként a felperes sem vitatott fellebbezési ellenkérelmében. Így a 2019. július 5-i és 6-i munkanapra mindösszesen 42.130 forint megfizetésére kötelezte a másodfokú bíróság az alperest, e körben a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján megváltoztatva az elsőfokú ítéletet.

[25] Az elsőfokú ítélet megváltoztatása érintette a pernyertesség-pervesztesség arányát is és mindez kihatott a perköltség viselésével kapcsolatos elsőfokú ítéleti rendelkezésekre. A másodfokú bíróság a Pp. 21. § (1) bekezdése és 512. § (2) bekezdése szerinti pertárgyérték (3.876.000 + 800.478 forint) alapul vételével a pervesztes felperest kötelezte az alperes elsőfokú perköltségének viselésére, figyelembe véve a 42.130 forint alperesi pervesztes részt is. A perköltség összege a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és 4/A. § (1) bekezdésében foglaltak szerint alakul. A másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a felekre eső pervesztes rész vonatkozásában kötelezte a feleket az elsőfokú eljárással felmerült illeték viselésére az Itv. 39. § (1) bekezdése és 42. § (1) bekezdés a) pontja alapján kiszámított összegben.

Záró rendelkezések

[26] Az eredményesen fellebbező alperes a fellebbezésében másodfokú perköltségigényt nem terjesztett elő, a Pp. 81. § (1) és (5) bekezdése szerinti felszámítással a másodfokú eljárásban nem élt, így az ítéltábla e körben mellőzte a határozathozatalt.

[27] A másodfokú eljárásban felmerült Itv. 46. § (1) bekezdése szerinti fellebbezési eljárási illetéket a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján a pervesztes felperes köteles viselni. A fellebbezéssel érintett pertárgyérték 758.348 forint volt.

[28] A másodfokú bíróság a Pp. 391. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül határozott.

Budapest, 2021. november 30.

dr. Orosz Andrea s.k.
s.k.
a tanács elnöke

dr. Szalai Beatrix s.k.
előadó bíró

dr. Laczó Adrienn Lilla
bíró